

Per ongeluk

Niemand wil omgaan met het meisje dat dode dieren begraaft aan de voet van een boom.

Ze heeft ook nog eens een rare naam: Puca. Anderen heten gewoon Lisa. Of Anna. Namen die niet storen. Puca is een struikelnaam. Je hoort hem en denkt: huh? ‘Precies zoals ik het wil,’ zei Puca’s moeder lang geleden een keer. ‘Iedereen die jou ontmoet, moet heel even stoppen met denken. Zodat ze je écht zien.’ Haar moeder had erbij geknikt en geglimlacht. Een echte glimlach, uit het hart. Toen kon ze dat nog.

Het begraven begon per ongeluk. Dat ging als volgt.

Ongeveer een jaar geleden lag er een lieveheersbeestje op het smalle zandpad in het bos vlak bij huis. Het is eigenlijk meer een bosje, maar het voelt als een echte jungle zodra je er middenin staat. Vol woekerende struiken, bomen als wolkenkrabbers en kwetterende vogels. Puca dacht even dat het lieveheersbeestje nog leefde. Minutenlang staarde ze ernaar. Niets bewoog, geen pootje, geen oogje. Hartstikke dood.

Wat nu? dacht ze toen. Ze wist nog niet dat de natuur een eigen opruimsysteem heeft. Ze vond het zielig dat zo'n diertje daar bleef liggen. Misschien eindigde het wel geplet onder een schoen van iemand die zijn hond uitliet. Dat zou vreselijk zijn.

Ze besloot om het te begraven. In een leeg luciferdoosje. Mensen stop je ook niet zomaar in de grond zonder iets eromheen. Haar oma had toen ze doodging een eikenhouten kist met vergulde handvatten gekregen. 'Verguld' betekent 'nep', en dat zat haar nog steeds dwars. Oma had echte, dikke gouden handvatten verdiend.

Niet doodgaan had ze nog veel meer verdiend. Maar iedereen gaat dood, niets aan te doen. Of je het nou verdiend hebt of niet.

Na lang zoeken vond Puca een mooie plek voor het dode lieveheersbeestje. Aan de voet van een hele oude boom met knoestige takken die op de grijparmen van zo'n speelautomaat op de kermis lijken.

De grijparmboom groeit aan de rand van een vijver, die net als het bos groot lijkt maar dat totaal niet is. In de winter vriest hij soms dicht en schaatsen kinderen erop. In de zomer groeien er rietkragen hoger dan Puca en broeden eenden er nieuwe pulletjes uit. Sommige eendjes verdwijnen, maar er blijven er altijd een paar over die wel volwassen worden.

Zo gaat dat in de natuur, zei meester Job een keer. Mooi stom dus, die natuur. Dat dacht Puca toen, maar ze zei het niet hardop. Ze zegt heel veel dingen niet hardop.

De boom staat precies in de bocht waar de vijver versmalt tot een sloot. De sloot die langs haar basisschool kabbelt. De sloot waar zogenaamd stoere jongens kikkers vangen om met een rietje op te blazen. Ze weet zeker dat jongens die dat doen, nooit leuke volwassenen zullen worden.

Ze woont er op dat moment ongeveer twee jaar, in die wijk bij het bos. Met haar ouders en broertje Toff. Of eigenlijk vooral met haar moeder en Toff, want haar vader is bijna altijd in verre landen. Landen waar het zo koud is dat hij een jas draagt waardoor hij heel dik lijkt terwijl hij zo mager als een sprietje is. Landen zoals Noorwegen. Noordwegen, noemt Toff het, en niemand verbetert hem omdat het ook niet echt een verbetering is.

Wat haar vader daar precies doet, weet Puca niet. En zolang hij maar wegblijft, maakt dat ook niet uit. Ze mist hem niet. Behalve die keer bij een spreekbeurt. De vaders mochten vertellen over hun werk. Puca was samen met Kevin de enige zonder vader. Maar die van Kevin is dood. Dat is wel een verrekt goede reden. Ze verzon dus maar dat haar vader astronaut is, maar niemand geloofde dat. Terwijl het zomaar waar kon zijn. Zolang niet zeker is dat iets niet zo is, kan het zo zijn.

Stinkmus

Op de tweede dag van de zomervakantie wandelt Puca vanuit huis naar het schoolplein. Vanuit hun saaie rijtjeswoning langs het slangenhuis rechtsaf, tussen de blokken andere rijtjeswoningen door, via het houten bruggetje over de sloot, linksaf en tadaa: school.

Het slangenhuis is eigenlijk hun schuur, die achter in de tuin staat. De vorige bewoner hield heel veel slangen in de schuur. Zeer zorgelijk, had de besnorde overbuurman verteld toen ze er nog maar net woonden. Zéér zorgelijk. Nu staan er fietsen, zoals het hoort volgens de buurman. Maar voor Puca blijft het voor altijd een slangenhuis. Als ze haar fiets pakt, controleert ze eerst alle hoeken, voor de zekerheid. Ze houdt van die woorden: *voor de zekerheid*, en daarom doet ze veel voor de zekerheid.

Haar school staat in een stad die te groot is om een gezellig dorp te zijn en te klein om een levendige grote stad te zijn waar hippe mensen willen wonen. Een niksstad dus. In de zomer is het schoolplein meestal verlaten. Iedereen gaat op vakantie of uit logeren bij opa en oma. Vandaag heeft ze pech. Mark en Martijn zitten op de

schommels en zien haar voor ze kan omkeren. Zij zijn kikkerblazers. Ze had gehoopt dat ze al vertrokken waren naar hun stomme campings in Frankrijk. Helaas.

‘Kijk,’ roept Mark. ‘Daar is ze. Onze begrafenisondernemer.’

Puca vervloekt voor de zoveelste keer de dag dat ze Laura uit haar klas verteld had dat ze wel eens dode dieren begraaft. Laura zou het geheimhouden. Nou, dat was niet helemaal gelukt.

Ze kijkt naar de schommel waar Mark vanaf springt. De schommel slingert na. Alsof hij wil zeggen: ik heb jullie mensen niet nodig. Ik slinger wanneer ik dat wil.

Martijn glijdt ook van zijn schommel af en lacht hard en schel. Dan fluistert hij iets in het oor van Mark. Puca kijkt toe en weet niet meer wat ze doen moet. Als ze wegrent, komen ze misschien achter haar aan. Ze kan niet zo hard rennen. Bij het bruggetje zullen ze haar ingehaald hebben. Ze bijt op haar onderlip.

Martijn rent plotseling weg. De andere kant op. Waar gaat hij heen?

Mark slentert naar haar toe, handen diep in zijn broekzakken. Een grote grijns op zijn gezicht. Ze doet een paar stappen achteruit. Mark kijkt nerveus opzij.

Martijn komt terugrennen, een hand achter zijn rug. ‘Ik heb iets voor je.’

‘Wat dan.’ *Wat dan.* Precies wat ze niet wilde zeggen. *Nou en, dát* had ze moeten zeggen. En dan omdraaien en weglopen. Rechte rug. Haren wapperend in de wind. Slingerend als de schommel: ik heb jullie niet nodig!

‘Echt iets voor jou,’ vult Martijn aan. Hij proest en snuift en Mark gniffelt.

Ze zwijgt.

Heel even zwijgen Mark en Martijn ook. Alsof ze niet weten wat ze nu moeten doen. Dan gaat het snel.

Mark geeft Martijn een duwtje.

Martijn grijnst, in een flits ziet Puca iets bruins op zijn tanden. Hij stapt nog dichterbij haar, ze ruikt zoetigheid. Spekjes. Misschien die lekkere met chocola eromheen. De giechel die bij die gedachte opborrelt, verdwijnt als ze ziet wat hij achter zijn rug vandaan tovert.

Ze deinst achteruit, maar Martijn deinst mee. Haar onderlip trilt. Ze wil niet huilen. Ze perst haar lippen op elkaar, heel hard.

‘Een dode mus!’ gilt Mark en hij wappert met zijn handen. Dan barst hij in lachen uit.

Martijn houdt de vogel aan één poot vast. Het dode lijfje bungelt zacht heen en weer. De vleugels hangen slap naar beneden.

‘Begraaf hem maar op je stomme begraafplaats!’ roept Mark.

‘Vieze stinkmus!’ Martijn gooit de vogel langs haar heen.

‘Het is een merel,’ hoort ze zichzelf fluisteren. Ze balt haar vuisten en duwt Martijn tegen zijn borst. Hij laat zich dramatisch achterovervallen en hikt van het lachen.

Met een ruk draait ze zich om en zoekt de merel. Daar ligt hij. In het gras.

Achter haar geinen Mark en Martijn door, ze hoort niet meer wat ze allemaal roepen. Ze hoopt dat Martijn zijn vinger in zijn mond stopt en eraan zuigt. En dat de merel gestorven is aan een nare ziekte. Zodat Martijn die nu ook krijgt.

Voorzichtig tilt ze de merel op. Hij voelt koud en een beetje stijf. Zonder om te kijken loopt ze weg.

Mark schreeuwt haar na: ‘Ga maar weg, freak!’

Puca rent ervandoor met de merel in haar handen. Af en toe kijkt

ze achterom om te zien of ze haar niet volgen. Ze rent langs de sloot, tot aan de vijver. Daar stopt ze, bij haar boom.

Ze laat zich op de grond zakken en er is geen houden meer aan. De tranen rollen nu over haar wangen, druppelen via haar kin op de grond. De kraalooijes van de merel staren haar levenloos aan. Als je dood bent, voel je niets meer. Dat had oma haar geleerd. Toen oma niet lang daarna doodging aan kanker, dacht Puca: dat heb je gezegd om jezelf te troosten. Je hoopt dat je niets voelt. Maar we weten het niet. Dat is een nare gedachte. Maar een gedachte is niet per se onwaar omdat hij naar is. Zo simpel is dat niet.

Met haar handen graaft ze in het zand. Precies naast het laatste graf. Grafje, eigenlijk. Daar ligt een tor. Die vond ze een beetje eng, maar dat is geen reden om niet begraven te worden. Thuis had ze de tor in haar dierenencyclopedie opgezocht. Nu weet ze dat een tor een kever is. Gewoon twee woorden voor dezelfde soort. En een lieveheersbeestje is ook een kever. Kevers geven eitjes af, soms wel honderd. Sommige kevers houden zich dood als ze bang zijn. Puca had de tor weer opgegraven en een dag op haar kamer laten staan, zodat ze zeker wist dat hij dood was. Daarna vond ze hem minder eng.

Als het gat diep genoeg is en haar nagelranden zwart zijn, kijkt ze naar de merel. Er moet nog iets om hem heen. Eigenlijk wil ze naar huis om een stukje laken te halen. Toen haar moeder een keer niet thuis was, heeft ze een laken gestolen en in tientallen stukjes geknipt. Kleine lijklakens, al is dat waarschijnlijk geen echt woord.

Puca spitst haar oren, ze luistert of Mark en Martijn te horen zijn. Ze hoort niets, maar durft het ook niet aan om nu naar huis te gaan. Als ze de etterbakken ergens onderweg tegenkomt, met haar

lijklakentjes, dan... dan... Geen idee wat dan, maar goed zal het niet zijn. Dus trekt ze wat bladeren van een struik en bedekt de vogel.

‘Het spijt me,’ fluistert ze.